

KRISTUKSEN RUUMIS (Room.12:5)

Olen pohtinut seurakunnan merkitystä uskovaiselle ihmiselle ja löysin ajatusmallin, millä tavoin myös Raamattu vertaa seurakuntaa. On kysymys ruumiista jonka jäseniä me olemme.

"Kuten meillä yhdessä ruumiissa on monta jäsentä, mutta kaikilla jäsenillä ei ole sama tehtävä, niin me, vaikka meitä on monta, olemme Kristuksessa yksi ruumis, ollen kukin toistemme jäseniä." Room.12:4-5[*JKR]

Kun eräänä päivänä Jeesus antoi lupauksen Pietarille seurakunnan perustamisesta, alkoi ikään kuin uusi aikakausi. Tämän Jumalan asettaman olemuksen tärkeys on suuri siksi, että sen asettaja on itse Jeesus Kristus.

Ollessamme jäsenenä seurakuntaruumiissa emme voi sanoa, että en tarvitse tätä ruumista. Eihän peukalokaan voi irrota kädestä ja toimia ilman muuta ruumista? – Mielestäni tämä vertaus sopii tähän erittäin hyvin, koska jättäessämme seurakuntaruumiin, jätämme silloin jotain kallisarvoista ja pakenemme Jumalan suunnitelmaa pitää laumansa yhdessä. Pelkästään jo sana "seurakunta" sisältää yhteyden tunnuksen, eli "seuran", jossa samoin ajattelevat kokoontuvat yhteen rakentuen siinä yhteisestä uskostaan. Edelleen tästä yhteydestä Raamattu opettaa selkeästi, että juuri siitä meidät tunnetaan [Jumalan lapsiksi](#). Se onkin todistus maailmalle - ilman [sanojakin](#). Mietipä oman itsesi olemusta ilman ruumista. – Mistä kukaan tietäisi, missä olet tai liikut ilman näkyvää olemustasi, eli ruumistasi? Näin myös seurakuntaruumiin olemuksen merkitys korostuu ikään kuin majakkana, merkkipaaluna tai tietoisena olemuksena Jumalan läsnäolosta ihmiskunnan keskellä.

Seurakunnassa on kysymys siis muustakin, kun vain inhimillisistä tuntemuksista. – Astuessamme seurakunnan tilaisuuteen näemme uskon sisaria ja veljiä, - mutta miten katsomme toisiimme? – Nähdessäsi sisaren tai veljen olemuksen saatat muistaa hänen erehdyksensä ja pahat tekonsa. Katsot häntä silloin "lihallisin" silmin ja turmeltuneen mielesi vallassa. Tämä onkin usein syy siihen, miksi joku pyrkii pois, tai ei viihdy seurakunnassa - hänellä kun on jonkintasoinen "viha" veljeään tai sisartaan kohtaan. Se on myös anteeksiantamattomuutta ja siinä samassa Jeesuksen ruumiinjäsenen inhoamista. Vika ei siis ole seurakunnassa tai kompuroivassa seurakuntalaisessa vaan meidän ylpeydessämme pitäessämme itseämme [parempana](#), kuin kanssamatkaajamme.

Lihalliselle olemuksellemme ja ylpeydellemme tämä on erittäin nöyryyttävää, koska ollessamme kiinni Jeesuksen seurakuntaruumiissa joudumme antamaan ehdoitta anteeksi jokaiselle jäsenelle. Itse asiassa tämä yhteisö perustuukin armon valtakunnan sääntöön, eli Jeesuksen tuomaan anteeksiantamukseen ja veljelliseen rakkauteen jossa yhden jäsenen kärsiessä, muutkin [kärsivät](#). Siellä tulisi heikkouksista hoivata ja vahvistaa - ei, kuten maailmassa, ruoskia armottomasti. Mitä erinomaista siinä teemme, että olisimme vain hyvien ystäviä? ([Matt.5:47](#))

Voimme esittää mennessämme seurakuntaan väärin asetettuja kysymyksiä, kuten; "onko minua rakastettu seurakunnassa"? Tässä tulisi kysyä; "olenko minä rakastanut Kristuksen jäseniä seurakuntaruumiissa"? – Taas kysyessäni, "onko minua hoivattu," pitäisi kysyä, "olenko minä hoivannut"?

Näyttääkin toisinaan siltä, että jotkut lukevat Raamattua siten, että tullessamme yhteen, *jokaisella on jotain vietävää toisillemme!* - sanan opettaessa kuitenkin, että [jokainen tuo jaettavaa](#) yhteiseksi rakennukseksi!

Mitä sitten nykyisen seurakuntamallimme vallitessa voisit tuoda? – Et ehkä pääse puhumaan tai laulamaan tämän meidän "kankean" järjestelmämme takia, - mutta mikä estää sinua olemasta ystävä? Mikä estää hymyilemästä, osoittamasta hyväksyntää, menemästä vierelle, tai mikä estää sanomasta jonkin rohkaisevan sanan? – Yli kaksikymmentä vuotta on kulunut tapahtumasta, joka vielä tänäänkin kannustaa minua.

Nimittäin käydessäni isäni ja äitini mukana kokouksissa, eräs iäkkäämpi nainen taputti ohimennen olkapäättäni ja sanoi; "sinulla sitten on selkärankaa." En silloin vielä täysin ymmärtänyt hänen sanansa tarkoitusta, mutta kun käsitin mitä on *selkärankaisuus*, se kannustaa minua yhä edelleenkin siihen. – Ajattalepa, että kymmeniä vuosia sitten sanottu rohkaiseva sana voi vaikuttaa vieläkin rohkaisevasti

minussa! Tuo nainen toi siis jotain seurakunnan keskelle. Ei hän saarnannut tai laulanut soolo-osuutta kauniissa harmoniassa, - ei, vaan hän näki nuorukaisessa miehen joka tulee palvelemaan Herraa! – Mieti, ketä voisit näin rohkaista, tai kenen uskoa voisit nostaa ja kannustaa!

Palatkaamme takaisin seurakuntaruumiin rakenteeseen ja sitä ylläpitävään voimaan. Väitän, että on väärin kuvitella, että maalisella vallalla ja järjestyksellä olisi oikeus järjestää Jumalan palveluksia. Se, mikä mielestäni estää tämän, on, että maailman ollessa pahan vallassa, sillä ei ole mitään tekemistä tai mitään yhteistä pyhyden Jumalan kanssa. Ne eivät vain yksinkertaisesti sovi yhteen.

"Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa. Mitä yhteistä on näet vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valolla ja pimeydellä? Miten sopivat yhteen Kristus ja Beliar? Tai mitä yhteistä osaa uskovalla on uskottoman kanssa?" 2.Kor.6:14-15[*JKR]

Samoin kylläkin, vaikka olisimme seurakunta ilman "valtion omistus-suhdetta," [tilaisuutemme](#) ei saisi olla vain järjestelyitä, järkipäisiä lurituksia, kaavamaisia toistoja, tai pelkästään sielullisia tunne-elämyksiä.

– Se, mikä todellisuudessa tekee tilaisuudesta hengellisen, on itse Jumalan ravitseva läsnäolo [Pyhässä Hengessä](#) - ei [mikään](#) muu! Mitä hyödyttää veivata "rukousmyllyn kampea," tai mitä etua on kenellekään "raamatunlauseautomaatista," ellei Jumalan teot tai vaikutukset näy missään? Miksi käydä tilaisuuksissa kerta toisensa jälkeen, ellei sisimmässä tapahdu muutosta? Ovatpa jotkut käyneet kymmeniä vuosia kokouksissa, mutta silti ovat *perkeleen riivaamia* pahojen tekojensa puolesta, ja ovat näin jopa [pahempia](#) kuin uskottomat!

Eikö jo nyt ole aika katsoa totuutta silmiin omassa sydämessä? Miksi teen ja toimin typerästi? – Ikään kuin omalla inhimillisyydelläni voisin ylläpitää Jumalaa! Ellei sydämessäni saa olla Pyhän Hengen vaikuttavaa voimaa, niin parempi olisi silloin olla vain hiljaa ja mennä "[yläsaliin](#)" odottamaan Hengen vuodatusta. Jeesushan sanoi, ettemme voi mitään [ilman Häntä](#). Siksi touhumme ovat tuloksettomia. Toimiessamme oman ymmärryksemme varassa tehden lihamme mielitekoja, aikaansaannoksemme ovat aikalailla "[haisevia](#)" ja lopulta kuoleman hiljaisia. ("[usko ilman tekoja on kuollut](#)" [Jaak.2:26](#))

– Mutta mitä saakaan aikaan ihana Jeesuksen Henki! Antaessamme tilaa Hänen vaikutuksilleen ja johdatukselleen, kasvamme Hänen tuntemuksessa ja työ ja tulokset ovat silloin Hänen vastuullaan. Seurakunnan ollessa Jeesuksen ruumis, siinä tulisi voimallisesti näkyä myös Jeesuksen elämä. Kaikki muu [hörhöily](#) onkin siinä turhaa ajanvietettä ja resurssien haaskausta.

Mietipä, mitä mahtaisi vaikuttaa se, että pitäisimme joskus erilaisen kokouksen. Rukoilisimme aluksi ja lukisimme jonkin sanan paikan. Sitten alamme keskustella pienissä ryhmissä ja pastorit voisivat [samoilla](#) seurakuntalaisten kesellä jutellen niistä asioista, mitkä kulloinkin ovat oikeasti päivänpolttavia asioita. Siinä tuntisimme yhteyttä ja tutustuisimme toisiimme. Jonkin osan huoneesta sopisimme rukousalueeksi, jonne saa tulla ystävän kanssa rukoilemaan toistensa asioiden puolesta. Ehkä noin varttitunnin välein voisi veisata jonkin reippaan laulun ja sitten tutustutaan seuraaviin ihmisiin. – Väitän, että Jumalan palveluksen näin kehittyessä alkaa tuloksetkin näkyä. Tämä ei estä lyhyttä ja ytimekästä opetusosuutta, tilanteet saavat vain elää Jumalan johdatuksessa ja uskossa rakentuminen olisi tällöin, kuten Raamattu opettaa, molemmin puolista. ([Room.1:12](#)) – Paljonko pastori rakentuu uskostasi tunnin mittaisessa saarnassaan sinun istuessasi hiiren hiljaa paikallasi, - [jolla oletkin istunut kohta neljäkymmentä vuotta!](#)? Tuskin vähääkään, vai mitä arvelet? – Sanoisin, että [löysätkää vähän kaavoistanne, niin Jumalakin sopii kokouksiinne](#), - kaskun siellä, missä on [vapaus](#), siellä on Herran Henki.

Mitä voin tehdä, kun seurakuntaelämä ontuu ja on kangistunut kankeisiin kaavoihinsa? – Virhe, mikä tässä tilanteessa helposti tehdään, on, että ihminen lähtee etsimään muualta vihreämpiä laitumia. Uskon, että hän, jolle Jumala antaa näkökykyä ja viisautta hahmottaa seurakunnan tilaa, hänen tulisi pyrkiä toimimaan mahdollisuuksien mukaan asioiden parantamiseksi. Hänen lähtiessä pois, toiminta jatkuu tyhjän tyytyväisenä, eikä koskaan havahdu hereille ja tekemään todellista Jumalan työtä.

Mikäli koet seurakuntasi olevan kuoleman kielissä, on aika antaa "[tekohengitystä](#)." Mieti omalta osaltasi, miten voisit viedä sytykkeitä seurakuntasi keskelle. Oletko se kenties sinä, jonka Jumala on havahduttanut rukoilemaan asian puolesta? – Mikä estäisi sinua rukoilemasta ja pyytämästä uutta elämää ja voittoa seurakunnallesi? Sinä, joka kaipaavat Hengen vaikutusta ja elämää seurakuntaasi, vie se mukasi sinne! Tee se nöyrästi, mutta rohkeasti, lempeästi mutta vahvasti. – Katso, mitä kuivempi seurakunta, sitä herkemmin se syttyy ja roihauttaa tuleen! En tarkoita tällä, että aloittaisit uuden työmuodon, tai alkaisit vetää "omaa sooloa" seurakunnan keskellä.

Unohda oma järkeilysi taka-alalle ja anna Jeesuksen sytyttää seurakuntansa. Mene sinne mukaan ja rakasta jokaista lämpimästi - siunaten ja rukoillen heidän jokaisen puolesta. – Näet sitten kyllä, koska sinun on aika toimia.

On kovin ikävää, jos toimintamme muodostuu vain inhimilliseksi puuhasteluiksi. Voimme yrittää jäljitellä hengellisiä arvoja oman järkemme avulla tehden niitä asioita, mitkä tiedämme olevan Jumalan vaikuttamia. Ennen pitkää kuitenkin huomaamme, että meiltä puuttuu voima. Saatamme sitten kysellä; "[missä on Jumala](#)"? Ja että "[miksi työmmme on tuloksetonta](#)"? Voimme harrastaa Raamatun asioita, mutta mitä ne sisältävät ilman Jumalaa? Saatamme kantaa erilaisia teemoja, kuten yhteyden merkityksen korostamista, oikeaoppisuuden ylläpitoa tai vaikkapa profetoimisen oikeaa tunnelatausta yms. mutta mitä hyötyä näistä kaikista on ilman Jumalaa? Tästä sanotaan sanassa, että "[he pitävät neuvonpitoa ilman Minua](#)." – Tekemiseni motivaatio ja innoittaja tulisikin olla itse Jumala, ei toimintojen pyörittäminen tai ylläpito. Jumalan siis vaikuttaessa rakkautta sydämiimme Pyhän Hengen kautta, tekemmekin ovat rakkauden tekoja. Näistä rakkauden ominaisuuksista ja taasen rakkaudettomuuden kylmyydestä voimme lukea korinttolaiskirjeestä:

"Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen."
[1.Kor.13](#)[*JKR]

Muistakaamme siis, että "[Jumala on rakkaus](#)."

– Seurakunta, Jumalan Pojan ruumiina, kuvastaa taasen Jeesuksen olemusta täällä maanpäällä ja siksi meidän tulisi suhtautua siihen riittävällä arvostuksella ja kunnioituksella. Mikäli käsittäisimme Jumalan Pyhyttä ja arvovaltaa, pelkäisimme pitää halpana Herramme Jeesuksen Kristuksen ruumista. – Eli toisin sanoen, se mikä on erittäin kallisarvoista ja pyhää Jumalalle, sen tulisi olla myös erittäin pyhää meille.

Jeesus on Jumalinen suunnitelma koota ihmiskuntaa Jumalan omaisuuskansaksi, seurakunnaksi, jossa Jumala kyllä osoittaa armoansa ja rakkauttaan pitkämielisyydessään meitä jokaista kohti. Hän on Jumalan rakas Poika, johon Jumala mielistyi. Hän on arvollinen karitsa! – Siksi saamme uskossa ja kuuliaisuudessa tulla siskojen ja veljien kanssa seurakunnan keskelle - ylistämään siellä taivaallista Isäämme yhdestä sydäimestä ja halusta!

– [Hänen olkoon kunnia iankaikkisesti!](#) –

"Kärsivällisyyden ja lohdutuksen Jumala suokoon teille, että olisitte keskenänne yksimielisiä Kristuksen Jeesuksen mielen mukaan, niin että yksimielisesti ja yhdestä suusta ylistäisitte Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumalaa ja Isää. Hoivatkaa sen tähden toisianne, kuten Kristuskin on ottanut teidät hoitoonsa Jumalan kunniaksi."
[Room.15:5-7](#)[*JKR]

Pasi Kallio (Solujohtaja/nettityöntekijä, Seinäjoen helluntaiseurak.)